

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 648/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

214/2011. (VII. 21.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2010. december 6-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárást** a 2011. július 21-én – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében - megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

m e g s z ü n t e t i.

A panaszos beadványának visszavonására tekintettel a Testület az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2010. december 6-án, postai úton terjesztett elő panaszbeadványt a Testülethez, amelyben az alábbiakat adta elő. 2010. június 12-én önhibáján kívül egy személyi sérüléssel nem járó közlekedési baleset részese volt. A balesetet okozó fél elismerte a felelősségét, de mivel egyikük sem rendelkezett a biztosítás intézéséhez szükséges kárbejelentő formanyomtatvánnyal, ezért a panaszos rendőri intézkedést kért. A Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) Közlekedésrendészeti Főosztály Baleseti Osztály Helyszíni Szemle Alosztály munkatársai rövidesen a helyszínre is érkeztek, és szondával légzésmintát vettek a panaszostól és a másik féltől is. Mivel a balesetet okozó másik féllel szemben felmerült a gépjárművezetés ittas vagy bódult állapotban bűncselekmény gyanúja, őt a rendőrök előállították, a panaszos részére pedig egy igazolást állítottak ki. A panaszos azt sérelmezi, hogy az ügyben őt érintő érdemi eljárási cselekmény azóta nem történt.

Saját tulajdonú személygépjárművében 200 000 Ft-os kár keletkezett, ezt azonban a biztosító nem téríti meg neki mindaddig, amíg a rendőrségtől nem kap egy arról szóló igazolást, hogy nem ő volt a baleset okozója. 2010. október 1-jén a panaszos telefonon is érdeklődött a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

helyszínen intézkedést fogantató rendőri szervnél, ahonnan azt a tájékoztatást kapta, hogy az ügyet áttették a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező BRFK XX-XXIII. Kerületi Rendőrkapitányságra. A panaszos ezt a rendőrkapitányságot is felhívta; itt arról tájékoztatták, hogy büntetőeljárás van folyamatban, és megadták az eljáró vizsgáló nevét. Mikor a panaszos őt is felkereste, arról értesítették, hogy vizsgálat csak a bűncselekmény kapcsán van folyamatban, a balesetet mint szabálysértést nem vizsgálja a rendőrség. A vizsgáló azt is közölte a panaszossal, hogy nem tud a részére olyan igazolást kiállítani, amelynek segítségével ő a biztosítása ügyében intézkedhetne. Így a panaszos továbbra sem tudja használni személygépjárművét. Kifogásolta, hogy a rendőrség nem választotta ketté a szabálysértési és a büntetőeljárást, „a szabálysértési résszel senki nem foglalkozik”. A neki okozott kár, és az ezért való felelősség pedig nem része a büntetőeljárásnak, így esélye sincs, hogy a kára megtérüljön. A jármű használhatatlansága miatt a panaszos jelentős bevételektől esett el.

2) A Testület 2011. január 4-én levélben fordult a panaszoshoz, és – a Testület vizsgálati hatásköreiről, valamint a Testülethez fordulásra nyitva álló határidőről szóló tájékoztatást követően – néhány kérdés kapcsán pontosítást kért a panaszüggyel kapcsolatban. A Testület levelére a panaszos 2011. január 19-én, postai úton válaszolt. E válaszlevél az alábbiakat tartalmazta.

– A Testület azon kérdésére, hogy a panaszbeadványban is említett igazoláson kívül bármilyen más hatósági dokumentumot (pl. jegyzőkönyvet, helyszíni szemle dokumentumait, feljelentést, értesítéseket vagy idézéseket) kapott-e a panaszos a rendőrségtől, akár a helyszínen, akár az azóta eltelt időszakban, a panaszos azt válaszolta, hogy egyedül egy bírósági tájékoztatást kapott, hogy a büntetőügyben az első tárgyalás 2011. negyedik negyedében várható, illetve az eljáró rendőrkapitányságtól kapott egy „választ a panaszára”, amely szerint ők nem követtek el mulasztást.

– Arra a kérdésre, hogy felvettek-e jegyzőkönyvet, vagy dokumentálták-e a helyszíni szemlét a balesethez kiérkező rendőrök, illetve ezekből a panaszos kapott-e saját példányt, vagy tájékoztatást arról, hogy ezekhez a dokumentumokhoz milyen módon juthat hozzá, továbbá kérte-e kifejezetten ilyen dokumentumok kiadását a rendőrségtől, és milyen eredménnyel, a panaszos azt írta, hogy a rendőrök vettek fel jegyzőkönyvet a helyszínen, ehhez az adatait is rögzítették, illetve fényképfelvételeket készítettek. Ezekből azonban a panaszos nem kapott saját példányt. Kérdésre a rendőrök azt a tájékoztatást adták neki, hogy a helyszínen kapott igazolással fordulhat a biztosítóhoz, és 30 napon belül fog kapni egy határozatot is, amellyel a kárigényét rendezheti. Ilyet azonban azóta sem kapott. „Igazolás” kiadását a panaszos több alkalommal is kérte a rendőrségtől, mind telefonon, mind személyesen, de minden alkalommal csak „továbbirányították”. A büntetőeljárás megindulásáról is csak az ügy vizsgálójától szerzett tudomást, amikor őt felkereste, hogy jegyzőkönyvet vagy egyéb olyan iratot kérjen, amellyel kárigényét rendezni tudná.

– A Testület azon kérdésére, hogy a büntetőeljárás során élt-e polgári jogi igényekkel, kárának értékét hivatalosan is jelezve, és igényelve annak megtérítését, illetve, hogy a panaszos részese-e bármilyen minőségben a büntetőeljárásnak, a panaszos azt felelte, hogy semmilyen igényekkel nem élt a büntetőeljárás során, mert erre nem volt lehetősége. Vele nem vették fel a kapcsolatot, sem tanúként, sem más minőségben őt nem hallgatták ki.

– Arra a kérdésre, hogy a panaszos tudomása szerint szabálysértési ügy indult-e az eset kapcsán, és ha igen, mi lett ennek a sorsa, a panaszos azt írta, hogy a rendőrségi tájékoztatás szerint szabálysértési eljárást nem indítottak.

– Arra a kérdésre, hogy a balesetet okozó másik fél milyen módon ismerte el a felelősségét a helyszínen, ezt milyen dokumentum rögzíti, illetve jegyzőkönyv ezt tartalmazza-e, és ha igen, az ezt tartalmazó dokumentumból a panaszosnak rendelkezésére áll-e egy példány, azt válaszolta a panaszos, hogy nincs tudomása arról, hogy a másik fél elismerte-e a felelősségét mert ez a személy a helyszínről elmenekült, és távolabb fogták el a rendőrök.

– A Testület azon kérdésére, hogy hányszor, hol, melyik rendőri szervnél érdeklődött a panaszos az ügyével kapcsolatban, és ezek alkalmával milyen tájékoztatást vagy dokumentum kiadását kérte, és milyen választ kapott, azt írta a panaszos, hogy a pontos időpontokra már nem emlékszik, de a panaszában is említett rendőri szervektől minden alkalommal olyan dokumentum kiadását kérte, amivel a biztosító felé igazolhatja, hogy nem ő a vétkes fél a baleset okozásában. Erre minden rendőri szervtől azt a választ kapta, hogy ők nem jogosultak ilyen kiadására, mert nem ők foglalkoznak az ügy szabálysértési részével. Ilyen iratot ezért sem akkor, sem a későbbiekben nem áll módjukban kiadni.

– Arra a kérdésre, hogy a panaszos kérdezte-e, vagy tájékoztatták-e arról, hogy valamilyen minőségben részese-e a büntetőeljárásnak, vagy hogyan válhat azzá, hogy iratbetekintési, másolat-kérési stb. jogaival élni tudjon az ügyben, a panaszos azt írta, hogy csak annyit kérdezett, hogy a továbbiakban mi a teendője. Erre a rendőrségtől csak annyi választ kapott, hogy tartsa bekapcsolva a mobiltelefonját, mert majd szólni fognak neki. Ez azonban nem történt meg azóta sem; arról pedig, hogy lenne egyáltalán iratbetekintési joga, senki nem tájékoztatta.

– Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a panaszos „a másik fél véttségéről szóló igazoláson” kívül más dokumentumot kért-e a rendőrségtől, vagy érdeklődött-e arról, milyen módon tekinthet be az ügy irataiba, hogyan kérhet azokról másolatot, a panaszos azt írta, hogy semmilyen más dokumentum kiadását nem kérte, mert tőle a biztosító csak ezt fogadja el. Az iratokba pedig nem akart betekinteni, mert nem volt részese az eljárásnak.

– A Testület azon kérdésére, hogy az ügyben született feljelentésből, vagy akár a vádiratból, vagy a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvből kért-e példányt a panaszos, hogy kárigényét ezzel érvényesíteni tudja, a panaszos azt válaszolta, hogy a büntetőeljárás irataiból nem kért, mivel az a baleset bekövetkezéséért való felelősséget nem vizsgálja.

– Arra a kérdésre, hogy jelezte-e a helyszínre kikerülő rendőröknek a panaszos, hogy azért hívta ki őket, mert a kárbejelentő formanyomtatvány nem áll a rendelkezésükre, és ha igen, milyen tájékoztatást adott a rendőrség arról, hogy az ő hatósági eljárásuk (helyszínelés, igazoltatás) nem váltja ki a káresemény bejelentését, ettől még a nyomtatványt ki kell tölteni, illetve adtak-e a panaszos részére olyan dokumentumot, amely a kárbejelentő formanyomtatvánnyal egyenértékű, továbbá tettek-e utalást arra a rendőrök, hogy ők fogják értesíteni a biztosítót, a panaszos azt írta, hogy nem ő hívta ki a rendőröket, és nem a formanyomtatvány hiánya volt a probléma. Valójában ő egy körforgalomban haladt, amikor egy csattanásra lett figyelmes, és észlelte, hogy a becsatlakozó útról egy segédmotor-kerékpár ütközött az autójának. Rögtön megállt és kiszállt; azt látta, hogy két ember fekszik a földön. Odament hozzájuk, de addigra ezek a személyek már felkeltek, és tovább akartak menni. Megpróbálta visszatartani őket, hogy az esetet tisztázzák, de ekkor – kb. fél percen belül –

egy rendőrségi szolgálati jármű is odaérkezett, ugyanabból az irányból. A rendőrök ki akartak szállni a járműből, de ekkor a két személy felpattant a motorra, és menekülni kezdtek, a rendőrök pedig követték őket. A panaszos is utánuk ment, és végül a közeli bevásárlóközpontnál érte utol a menekülőket és az őket elfogó rendőröket. A rendőrök ekkor mondták neki, hogy már az ütközés előtt is üldözték ezeket a személyeket.

– Végül arra a kérdésre, hogy a panaszos jelezte-e a biztosító felé a káreseményt, van-e tudomása a balesetben érintett másik személy kilétéről, megpróbálta-e elérni őt a kárbejelentő formanyomtatvány kitöltésének pótlása céljából, illetve próbált-e – akár a rendőrség közreműködésével – tőle írásos nyilatkozatot keresni, esetleg kitöltött-e maga kárbejelentő formanyomtatványt, a panaszos azt válaszolta, hogy jelezte a biztosító felé a káreseményt. A másik fél kb. egy hét elteltével telefonon felkereste őt, hogy rendezzék a kárt, azonban olyan alacsony összeget ajánlott fel neki, ami a tényleges kár töredékét sem fedezte volna. Más lehetőség, pl. a kárbejelentő formanyomtatvány kitöltése nem merült fel, a biztosító pedig egyébként sem szereti az ilyen utólagos megoldásokat, így erre a panaszos sem hajlott volna. Arról nincs tudomása, hogy a másik fél rendelkezik-e egyáltalán biztosítással.

3) A panaszos az előző pontban ismertetett válaszleveléhez mellékelten megküldte a helyszínen kapott igazolás egy példányát is. Ezt a BRFK Közlekedésrendészeti Főosztály Baleseti Osztály Helyszíni Szemle Alosztály állította ki 2010. június 12-én 15 óra 30 perckor. Tartalmazza a baleset helyszínének megjelölését, valamint az arra való utalást, hogy itt rendőri intézkedés történt. Az igazolás tartalmazza továbbá a panaszos és a balesetben érintett másik fél megnevezését, és azt, hogy járművezetőként érintettek a balesetben. Az igazolás alján tájékoztatás olvasható arról, hogy: „Balesete ügyében keletkezett iratokat az eljárás lefolytatására illetékességgel és hatáskörrel rendelkező rendőri szervnek fogják megküldeni, további értesítést innen fog kapni. Kárigénye esetén az érintett társaságokkal vegye fel a kapcsolatot.”

4) 2011. július 4-én a Testület munkatársa – előzetes egyeztetés után – telefonon kereste fel a panaszost; ugyanis a panaszos 2011. május 12-ei iratbetekintése alkalmával úgy nyilatkozott, hogy az általa ekkor megismert iratok másolatát el kívánja juttatni az ügye alapjául szolgáló baleset körülményeit vizsgáló biztosító társaság részére, és a biztosító ezekre adott reakciójától teszi függővé a továbbiakban, hogy panaszbeadványát a Testület előtt fenn kívánja-e tartani. 2011. július 4-én a panaszos úgy nyilatkozott, hogy panaszbeadványát a továbbiakban nem kívánja fenntartani, a panasz eljárás lefolytatását nem kéri, mivel a biztosító az említett iratokat befogadta (a kárigényekkel kapcsolatos döntését azonban az ügyben folyó bírósági eljárás végén meghozandó döntéstől tette függővé, amelyre azonban a Testület döntésének már nincs kihatása).

II.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdése szerint az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

A Testület eljárása az Rtv. említett rendelkezése alapján a panaszos egyoldalú akaratnyilatkozatán – kérelmén – alapul, amely az eljárás során szabadon módosítható. Ennek

értelmében a panaszos – mint az ügy ura – rendelkezési joga a panasz visszavonására is kiterjed. A Testület hivatalbóli eljárására ezen utóbbi esetben nincs jogszabályi lehetőség.

III.

A Testület a fentiekre tekintettel – mivel a panaszos akarata az Indokolás I. részének 4) pontjában ismertetett nyilatkozata szerint az eljárás folytatására nem terjedt ki – a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszeljárást megszüntette.

Budapest, 2011. július 21.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESZTÜLET